

eLIBRO

Charles Bukowski

*Kie brulas,
ĝentlemanoj?*

50 senrimaj poemoj

I N K O

Charles Bukowski

KIE BRULAS, ĜENTLEMANOJ?

El germanaj tradukoj elektita

kaj tradukita de Cezar

eLIBRO

Aranĝis: Franko Luin

ISBN 91-7303-203-4

inko@omnibus.se

<http://www.omnibus.se/inko>

JUNIO 2003

ENHAVO

MIA PATRO	6
VEGAS	7
VIRO KAJ VIRINO EN LA LITO JE LA DEKA VESPERE	10
LA DUŜO	14
LA PREDO	16
LA MOMENTO DE L' VERO	19
LA PRIZONAĈO DE MOYAMENSING	21
AL PUBLIKULINO, KIU ŜTELIS MIAJN POEMOJN	23
MAŜINPAFILOJ, GARDOTUROJ KAJ KONTROLHORLOĜOJ	25
FAZEOLOJ KUN AJLO	29
ANONCO EN PHILADELPHIA INQUIRER	31
LABORISTOJ	34
LA FINO DE SEIVERS	39
LA TRETkaruseLO	41
AMO	44
RUĜA KAJ ORA KOLOROJ	46
HEMOROIDOJ-BLUSO	48
FUĜO ANTAŬEN	51
DORMANTA VIRINO	54
POR INO, KIUN MI KONIS	56
JA NE MONTRU VIN ĈI TIE	57
BUFFALO BILL	60
EL PAPILIO ONI NE POVAS FARI LEONON	63
ENIRO LIBERA	67

LETERO EL GRANDA FORO	68
LA VIVO DE BORODIN	70
GENIA HOMO	72
GAZONO	73
KONKURSO	75
POEMO POR DANTE	78
KRUCIFIKSO EN LA MANO DE MORTINTO	80
ALIA AKADEMIO	83
TUMULTO	85
LA GRANDULO KUN LA SABRO	87
MIA AMIKO VILHELMO	91
KIE BRULAS, ĜENTLEMANOJ?	93
DENOVE TIA KRITIKANTO	95
BABILAĈULO	96
LA VIOLONISTO	98
MORTA CIGNO	101
LA FLORAMANTO	103
LIBERIGU LOKON POR LA STRATBUBOJ!	104
VAKERO DE LA APOKALIPSO	108
LA BLANKULAJ VERKISTOJ	109
INTERVJUOJ	112
POR FRIPONOJ, MONAĤINOJ, OFICISTOJ KAJ VI . . .	115
PALMFOLIOJ EN PLUVO	122
INTERPAROLADO MATENE JE LA KVARA	124
RECESIO	126
462-0614	128
PRI LA AŬTORO	131

*En ĉiuj ĉi jaroj, kiujn mi laboraĉis en
buĉfabrikoj kaj benzinujoj, antaŭ aŭto-
mataj ĉenbendoj kaj en subteraj fervoj-
tuneloj, mia vorttrezoro ŝrumpis ĝis eta
restaĵo, sed per tiu restaĵo mi provas
elmarteli ĉion, kio enestas en mi.*

Charles Bukowski

MIA PATRO

Li ĉiam portis karbopecon,
tranĉilklingon kaj vipon kun si,
kaj nokte li timis sian propran
kranion kaj kovris ĝin
per tukoj.
Iumatene neĝis
en Los Anĝeleso,
kaj mi rigardis la neĝon,
kaj jen mi sciis, ke mia patro
pri nenio havas potencon;
kiam mi estis iom pli granda,
mi fuĝis sur mia unua vara trajno
for de hejme,
mi sidis sur la kalksakoj,
kaj la kalko mordis ĝin
en mian konscion, ke mi
havas nenion,
kaj kiam mi eliris
en la dezerton
mi — la unuan fojon —
povis kanti.

VEGAS

Jen staris arbo morta de frosto,
kiun mi volis pentri, sed tiam
la grenadoj plugis la teron.
Kaj en Vegas mi sidis kun iu,
kiu havis verdan plastombrelon
super la okuloj,
kaj matene je la kvara
mi mortis sur kruco, sen najloj,
sen ekzemplero de "Atlantic Monthly",
la fenestroj kriis kiel kolomboj
post la aeratako kontraŭ Milano,
kaj ek mi devis, elen
al la ratoj, sed la lumoj estis tro helaj,
kaj mi diris al mi: eble estos pli bone,
se mi reiros al L.A., por kaŭri en
lirikseminario:
"Fabele bela priskribo de gazelo
estas la infero;
la kruco gluas kiel muŝo
sur mia fenestro,
la elspiroj de mia patrino

lasis susuri etajn foliojn
en mia cerbo.”

Kaj mi veturis aŭtostope
reen al Los Anĝeleso,
en nuboj, kun mizera kapo,
kaj mi eltiris leteron el la poŝo
kaj legis ĝin, kaj la kamionisto diris:
Kio tio estas? Kaj mi diris: Tio estas
de damo, kiu vivas en nordo kaj foje enrampis
la liton kun Pound; ŝi provas komprenigi al mi,
ke Hilda Doolittle estas nia plej granda
poetino; nu jes, Hilda donis al ni iom da
porcelano kun roze ruĝaj grekaj dioj sur tio,
sed post kiam mi estis leginta ŝian kaĉon,
ankoraŭ tiam cent kaj kvardek pendoglacioj plu pendis
de miaj ostoj.

Mi ne veturas ĝis L.A.,
diris la kamionisto.
Faras nenion, mi diris.
La kalaoj kapjesas al ni
enpense kaj iam venos la tago,
kiam ni ĉiuj kune iros hejmen.

Por diri pli klare, li diris,
ni veturis ĝis ĉi tie

kaj ne plu.

Sekve mi eĉ kronis la tuton:

”Oldaj velkiĝintaj putinoj de l’ tempo,

vijaj mamoj gustas

kiel la acida kremo de l’ songoj . . .”

Li elĵetis min meze de iu dezerto.

Oni mortas kaj mortas,

ĝis oni estas morta.

Malnovaj sondiskoj en keloj,

Joe Di Maggio,

fotogazetoj inter bulboj . . .

Olda Ford kunprenis min,

45 minutojn poste

kaj ĉifoje

mi fermtenis la buŝon.

VIRO KAJ VIRINO EN LA LITO JE LA DEKA VESPERE

Mi sentas, kvazaŭ mi estus
sardino en oleo, ŝi diris.

Mi sentas, kvazaŭ mi estus
el leŭkoplasto, mi diris.

Mi sentas, kvazaŭ mi estus
pantranĉaĵo kun tinuso.

Mi sentas, kvazaŭ mi estus
striita tomato, mi diris.

Mi sentas, ke pluvos,
ŝi diris.

Mi sentas, ke la horloĝo
haltis, mi diris.

Mi sentas, ke la pordo ne fermiĝas,
ŝi diris.

Mi sentas, ke tuj elefanto
envenos, mi diris.

Mi sentas, ke ni devas pagi
la loĝejon, ŝi diris.

Mi sentas, ke ni devus serĉi
laboron, mi diris.

Mi sentas, ke vi mem devus serĉi iun,
ŝi diris.

Mi sentas, ke mi ne emas,
mi diris.

Mi sentas, ke mi estas egala
al vi, ŝi diris.

Mi sentas, ke ni foje fiku,
mi diris.

Mi sentas, ke ni faras tion tro ofte,
ŝi diris.

Mi sentas, ke ni faru ĝin pli ofte,
mi diris.

Mi sentas, ke vi prefere serĉu
laboron, ŝi diris.

Mi sentas, ke serĉu vi,
mi diris.

Mi sentas, ke mi bezonas ion
por trinki, ŝi diris.

Mi sentas, ke mi bezonas
botelon da viskio, mi diris.

Mi sentas, ke pli ol vino ne eblos,
ŝi diris.

Mi sentas, ke vi pravas,
mi diris.

Mi sentas, ke mi rezignas
pri tio, ŝi diris.

Mi sentas, ke mi bezonas
duŝon, ŝi diris.

Mi sentas, ke vi brosu
mian dorson, mi diris.

Mi sentas, ke vi ne amas
min, ŝi diris.

Mi sentas, ke mi tamen amas
vin, mi diris.

Mi sentas, ke via kaco nun
enestas en mi, ŝi diris.

Mi sentas, ke mia kaco vere
enestas en vi, mi diris.

Mi sentas, ke mi nun amas vin,
ŝi diris.

Mi sentas, ke mi pli amas vin
ol vi mem, mi diris.

Mi sentas, ke tio estas tiel bela,
ke mi tuj krios, ŝi diris.

Mi sentas, ke mi daŭrigus tion
plej prefere por ĉiam.

Mi sentas, ke vi vere
kapablas tion, ŝi diris.

Mi sentas ion tian, mi diris.

Ankaŭ mi,
ŝi diris.

LA DUŜO

Poste ni iras ĉiufoje sub la duŝon.
Mi ŝatas la akvon, se ĝi estas tre varma,
ŝi ne tiom, kaj ŝia vizaĝo estas ĉiam
tute mola kaj paca.
Kaj ŝi lavas min ĉiam kiel la unua,
ŝi sapumas mian ovosakon, levas la ovojn,
premas ilin, tiam ŝi lavas mian kacon.

”Hej, ĝi ja eĉ ne plu rigidas!”

Poste ŝi lavas la tutan hararon malsupre
ĉe la sako, la ventron, la dorson, la gambojn.
Poste mi lavas ŝin. Unue la piĉon.
Mi staras post ŝi, mian kacon
inter ŝiaj postpartoj
kaj ŝaumumas delikate ŝiajn piĉoharojn,
mi lavas ilin lante kaj sen hasto,
mi bezonas por ili multe pli da tempo
ol necesus efektive . . .
tiam la genukavojn, la femurojn,
la postajon, la dorson,

mi turnas ŝin, donas kison al ŝi,
sapumas ŝiajn mamojn, la ventron, la kolon,
. . . la genuojn, la surojn, la piedojn . . .
tiam ankoraŭfoje la piĉon, pro fortune,
ankoraŭfoje kison, poste ŝi eliras
kaj frotas sin, kelkfoje ŝi ankaŭ kantas
ĉe tio . . .

Mi restas sub la duŝo, reguligas la akvon,
ĝis ĝi estas pli varma, mi ĝuas la agrablan senton,
la miraklon de l' amo. Tiam mi eliras,
kutime tiam jam estas malfrue posttagmeze,
kaj ĉe la vestado ni pripensas kune,
kion ni ankoraŭ devas plenumi hodiaŭ,
sed per tio, ke ni kunestas, la plej multo
plenumiĝas jam per si mem, por diri la veron —
ĉio.

Kaj tiom longe, kiom tiel estas inter virino
kaj viro, por ĉiu el ili estas foje pli bone, foje
pli malbone, sed ĉiam denove alia. Por mi
estas eksterordinare bela memoro, ĝi super —
daŭras la almarŝon de armeoj, la klakojn
de ĉevalhufoj antaŭ la fenestro,
la postguston pro malvenkoj, doloroj kaj deprimoj . . .

LA PREDO

Merdo, li diris
kaj tiris ĝin el la akvo,
kio tio estas?
Dorse kavigita juniobaleno, mi diris.

Ne, diris ulo staranta
apud ni sur la kajo,
estas ondegoventa sablopalpanto.

Alia alvenis kaj opiniis:
Estas fandango-eskadro sen strioj.

Ni forigis la fiŝhokon, kaj la aĵo
ekstaris kaj ellasis furzon. Ĝi estis
griza kaj kovrita de haroj sur la tuta korpo,
kaj ĝi estis grasa kaj fetoris kiel malnovaj
nelavitaj piedŝtrumpoj.

Ĝi komencis foriri de la kajo kaj ni
sekvis ĝin. De malgranda knabino
ĝi formanĝis kolbasojn rekte el la mano.

Tiam ĝi saltis sur la karuselon kaj sidiĝis sur "Pinto". Antaŭ la fino de la rondoj ĝi falis malsupren kaj ruliĝis en la segopulvoro.

Ni helpis ĝin leviĝi.

Grop, ĝi diris, grop.

Tiam ĝi reiris en la kapon,
ĝis antaŭe, ni postiris, granda
homamaso sekvis nin.

Varbogago, iu opiniis,
estas viro en skafandro.

Ĝi komencis forte spiri. Tiam
ĝi falis sur la dorson kaj
ekhavis spasmon.

Iu verŝis bieron
sur ĝian kapon.

Tiam ĝi mortis.

Ni rulis ĝin al la fino de la kajo
kaj puŝis ĝin reen en la maron.

Ni rigardis ĝian enakviĝon
kaj mergiĝon.

Estis dorse kavigita juniobaleno,
mi diris.

Ne, diris alia, estis
ondegoventa sablopalpanto.

Ne, diris la tria eksperto,
estis fandango-eskadro
sen strioj.

Tiam ni disiĝis, kaj ĉiu ree
iris sian propran vojon.
Estis malfrua posttagmezo
en aŭgusto.

LA MOMENTO DE L' VERO

Li memmortigis sin en dormeja domo
en la mizerkvartalo de Detroit,
kaj kiam oni trovis lin, li estis jam rigida.
Ratveneno.

Mi estis tiam la manaĝero de tiu dormejo,
mi elŝutis la paperkorbojn
kaj provis enkasigi la monon.

Mi staris apude kaj observis, kiel ili krude
injektis lin, liaj okuloj vaste malfermis, kaj unu el ili
superviŝis ilin permane kaj malfermis ilin,
kaj tiam la injekto ekefikis —
li mortis sidante, kaŭris rigide sur sia seĝo —
kaj nun li lante forsinkis.

Ili trovis kelkajn leterojn de lia fratino
el alia urbo, ĵetis lin sur la brankardon kaj
portis lin sur la ŝtuparo malsupren.

La litaĵoj estis ankoraŭ sufiĉe puraj,
tial mi simple skue reordigis ilin,
malplenigis la komodon, kaj kiam mi elvenis,
staris ĉiuj ĉi drinkuloj sur la koridoro,
en pantalonoj kaj kotaj subvestoj, kun stoplobarboj

kaj sekaj langoj, kaj mi diris: "En ordo, vi simioj, rapide foriĝu de ĉi tie! Se mi rigardas vin, miaj okuloj doloras".

"Jen viro mortis, sinjoro, estis amiko de ni, tion diris
Benny the Dip.

"En ordo, Benny, mi diris, "mi donas al vi ankoraŭ unu nokton! Se vi

ĝis tiam ne estos paginta la ĉambron, mi elĵetos vin de ĉi tie!"

Tion vi estus devinta vidi, kiel trapide ili forgalopis.

Pro la morto neniu rompas la kapon al si, se li ne scias, kie dormi morgaŭ.

LA PRIZONAĈO DE MOYAMENSING

En la tagmezaj paŭzoj ni pokeris, per ĵetkuboj
ktp., en angulo de la prizona korto. La aliaj
ludis basketbalon per malnova
kunnodita ĉemizo.

De tempo al tempo interrompis nin
palvizaĝa fipolicano en la turo, kiu
direktis sian pafilon al ni.

Sed iel ni ĉiutage sukcesis
fari kelkajn ludojn,
kaj kun iom da feliĉo kaj per bona mano
mi baldaŭ forprenis de la tuta bloko
la mamonon.

Matene kaj en la sekvantaj tagoj
okazis io stranga:

la fermistoj, la flavbekuloj, la tranĉilherooj,
la trezorspecialistoj, la batemuloj, la frenezuloj,
la pasiaj ludantoj, la eksaj sonĝprezidantoj de Usono,
la kuiristo, eĉ miaj malamikoj — ĉiuj alparolis min per
sinjoro Bukowski. Estis maniero de senmorteco,
nur alludo de ĝi, sed tiel reala kiel porkokapa galantino

aŭ mortaj
floroj;
kaj mi komencis diveni,
kion tio signifas —
sinjoro Bukowski, la pokera eso,
la viro kun la dika monujo,
en mondo, kie fakte neniu
havas ion . . .

Senmorteco.

Kaj mi ne devis reciti la poeton Shelley —
ĉio fakte per si mem flugis al mi:
knaboj kun sveltaj talioj, kiujn
mi tute ne bezonis
kaj stekoj kaj Ice Cream kaj cigaroj,
kiujn mi efektive bezonis, kaj
razosapo, novaj razoklingoj, la lasta eldono
de NEW YORKER.

Senmorteco. Strio da ĉielo en la infero.

Kaj mi ĝuis ĝin, ĝis ili denove elpelis min
sur la straton,
reen al mia skribmaŝino —
senkulpa, pigra, nervoza pro timo,
kaj tre mortema.

AL PUBLIKULINO, KIU ŜTELIS MIAJN POEMOJN

Kelkaj opinias, ke ni tenu for nian
privatan kaĉon el niaj poemoj,
ke ni restu abstraktaj,
kaj por tio vere troviĝus bonaj kialoj,
sed fulmotondro, dekdu poemoj for,
kaj mi neniam kopias ilin,
miajn bildojn vi same enpoŝigis,
eĉ miajn plej bonajn, estas
katastrofo, ĉu vi volas detrui min,
tiel, kiel ĉiujn aliajn antaŭ mi?
Kial vi ne prenis mian monon?
La seksmatracoj preskaŭ ĉiam
elfingrumas ĝin
el miaj pantalonoj,
antaŭ ol ili dormas
malsanaj kaj ebriaj
en angulo.
Venontan fojon prenu mian dekstran brakon
aŭ kvindek dolaron,
sed ne miajn poemojn!

Mi ja ne estas Shakespeare, estas vere,
sed foje foje simple nenio postkreskas,
abstrakte aŭ kiel ajn.

Mono ĉiam ekzistos, kaj publikulinoj
kaj drinkuloj, ĝis la lasta bombo falos,
sed kiel Dio diris tiam
post farita laboro:

Mi vidas, ke mi kreis
amason da poetoj,
sed ne tro da arto.

MAŜINPAFILOJ, GARDOTUROJ KAJ KONTROLHORLOĜOJ

Mi sentas min mistifita de stultuloj,
kvazaŭ la reala mondo estus la propraĵo de
etcerbuloj kun
feliĉo kaj startavantaĝo,
kaj mi sidas en la frido
kaj pensas pri violaj floroj
ĉe latbarilo;
dume ĉiuj aliaj amasigas oron
kaj Cadillac-ojn kaj
amikinojn,
mi pensas pri palmfolioj
kaj tombŝtonoj
kaj la altvalora donaco
povi dormi
kiel en kokono.
Esti lacerto
estus sufiĉe aĉa, sed ne tiel aĉa
kiel esti trudata je virostature kaj
virovivo kaj ne ŝati
la tristan ludon:

maŝinpafilojn kaj gardoturojn
kaj kontrolhorloĝojn;
aŭtolavadon;
lasi tiri denton al si,
brakhorloĝojn, manikbutonojn,
radioaparatojn,
pinĉiletojn kaj vaton,
hejmapotekon plenan de jodo,
koktelrondojn,
viroĥorojn,
novajn ŝuojn, kristnaskdonacojn,
vivasekurojn,
162 basballudojn,
feriojn sur la Bermudoj —
nenion ajn ŝati el ĉio ĉi.
Kaj mi diras al mi, la violaj floroj
pli bonŝancas ol mi,
la lacerto pli bonŝancas,
la malhele verda ĝardenhoso,
la ĉioeltena gazono,
la arboj, la birdoj,
la kato songanta
en la buterflava suno,
ĉiuj ĉi pli bonŝancas ol mi,
kiu nun surmetas jam ne plu modan mantelon,
serĉas cigaredojn,

la aŭtoŝlosilojn,
stratmapon por la vojo
reen.
Mi eliras
sur la enveturvojo malsupren,
kiel al ekzekuto,
mi alpaŝas ĝin,
senhezite,
eniras sen iu eskorto,
alveturas ĝin,
sage alrapidas ĝin
kun 110 horkilometroj
sur la elĵetsidilo,
mi sakras, lasas fali cigaredocindron,
ĉirkaŭblovate
de la mortiga cindro
de ĉiuj mortigaj brulantaj
aĵoj,
la raŭpoj malpli da hororoj scias,
la formikarmeoj estas pli kuraĝaj,
la kiso de serpento
ne tiel bestecas kaj sovaĝas,
mi jam nur volas,
ke la ĉielo ardigu min
ĝis elbrulo,
ke la suno je la sesa matene leviĝu

kaj supre restu ĝis noktomezo,
mi alveturas ĝin,
kvazaŭ ĝi estus la dompordo
de ebriulo,
kiu ĉiam estas malferma,
mi ne volas ĝin,
sed mi ricevas ĝin,
ĝi eniras min,
dum la kato etendiĝas,
oscedas
kaj revas pri
nova sonĝo.

FAZEOLOJ KUN AJLO

Estas jam grave, ke vi skribas pri tio
kiel vi sentas vin,
estas pli bone ol se vi
razas vin aŭ kuiras fazeolojn
kun ajlo. Estas la malmulto,
kion ni povas fari,
ĉi tiu eta kuraĝo klariĝi
pri ni mem, kaj kompreneble
ankaŭ frenezo kaj timo
enestas en tiu scio,
ke parto de vi
estas horloĝmekanismo, kiu iam
haltos kaj ne plu restreĉeblos.
Sed nun ankoraŭ tiktakas sub via ĉemizo,
kaj vi kirlas la fazeolojn
per kulero . . .
amatino mortas, alia estas for,
alia . . .
aĥ! tiom da amatinoj kiom estas fazeoloj,
jes ja, foje nombru ilin —
malĝoje, malĝoje

kiel viaj sentoj
forbrulas sur la fornelpato.
Skribu pri tio.

ANONCO EN PHILADELPHIA INQUIRER

Estis en Philly, kaj la koktelulo
diris: Kiun deziron? Kaj mi diris:
Donu bieron el la barelo, Jim, mi devas
enordigi miajn nervojn, mi iros pro
ofertita laboro.
Vi? li diris. Laboron?
Jes ja, Jim. Mi vidis ĝin en gazeto.
Antaŭscioj ne necesas.
Mil diabloj, li diris, vi ja tute ne volas
havi laboron.
Kaj mi diris: Mil diabloj, certe ne,
sed mi bezonas la monon.
Mi eltrinkis mian bieron kaj grimpis
en la buson, rigardis la domnumerojn,
baldaŭ mi proksimiĝis la ĝustan numeron
kaj tiam mi alvenis, mi tiris la ŝnuron,
la buso haltis, kaj mi eliris.
Estis granda konstruaĵo el ondolado,
la ŝovpordo firmpinĉiĝis en la koto.
Mi ŝovis ĝin flanken kaj eniris.

Ene ne estis planko, nur pli da koto,
mola kaj malseka. Fetoris, kaj oni
aŭdis bruojn, kvazaŭ oni trasegas ion
en la mezo, kaj kvazaŭ oni ie boras truojn,
estis mallume, viroj super mi iris sur
fertraboj, viroj ŝovis vagonojn tra
la halo, viroj sidis ĉe maŝinoj kaj
faris ion, fulmoj fulmis kaj tondroj tondris,
kaj subite alŝvebis barelo plena de flamoj,
rekte al mia kapo, tio muĝis kaj bolis en la
barelo, ĝi pendis libere ŝvebante je ĉeno kaj
venis rekte al mi, kaj iu kriis: HEJ ATENTU!
Mi klinis ankoraŭ sufiĉe frutempe la kapon
sub ĝin, mi sentis kiel ĝis supersagis min
varmege, kaj iu demandis min:
KION VI VOLAS? Kaj mi diris: KIE ĈI TIE ESTAS
LA MERDEJO?

Oni diris ĝin al mi, kaj mi eniris.
Reveninte mi vidis iliajn korpojn,
kiuj fantome moviĝis tra la flamoj kaj
la bruego, mi iris al la pordo kaj
tiam mi estis ekstere kaj reveturis al
la koktelejo, sidiĝis kaj mendis denove
bieron el la barelo, kaj Jim demandis: Kio
okazis?

Mi diris: Ili ne volas havi min. Tiam envenis

tiu publikulino kaj sidiĝis ĉe tablo,
kaj ĉiuj transrigardis al ŝi,
ŝi aspektis bone, kaj mi rememoras,
ke estis la unua fojo en mia vivo, ke
mi preskaŭ deziris havi piĉon kaj
klitoron anstataŭ tio, kion havas mi,
sed post du aŭ tri tagoj mi venkis tiun
senton kaj legis denove la ofertojn
pro laboro.

LABORISTOJ

Ili ĉiam ridas pri io,
ili eĉ tiam plu ridas,
se trabo falas malsupren
kaj frakosas vizaĝon.
aŭ kripligas korpon;
eĉ, se la okuloj
en la malhela lumo danĝere
paliĝas, ili plu ridas,
sulkaj kaj eluzitaj, tro frue
oldiĝintaj — ili faras eĉ el tio
ŝercon. Viro aspektanta kvazaŭ
li estus sesdekjara,
diras al vi,
ke li aĝas 32 jarojn, kaj poste
ili ĉiuj ridas.
De tempo al tempo oni lasas ilin
eksteren, en la freŝan aeron,
sed ili estas katenitaj
per nedisŝireblaj ĉenoj,
eĉ se ili havus la kapablon je tio;
kaj ankaŭ ekstere, inter pli liberaj

homoj, ili ridas plu,
ili vage trotras
krude senfantazie
kvazaŭ ili estus perdinta
la menson; jen ekstere
ili maĉas pantranĉaĵon,
kverelas,
dormas, kalkulas
sian monon, gapas la horloĝon,
kaj reiras. Foje kaj foje
ili estas seriozaj dum momento
en sia prizono,
ili ridas pri "ekstere",
pri tio kiel terure devas esti
resti ekstere por ĉiam,
neniam denove esti enlasataj.
Estas varme ĉe la laboro,
ili ŝvitas iom,
sed ili streĉe laboras
kaj bone, ili laboras tiel streĉe,
ke kolapsas iliaj nervoj,
ke tremado skuas iliajn ostojn,
kaj plej ofte ilin laŭdas
kaj pelas tiuj,
kiuj leviĝis kiel steloj
el iliaj propraj vicoj

kaj nun gardas ilin:
Ili kontrolas tiujn,
kiuj povus provi
malpliigi la laborrapidecon
aŭ ne emas labori
aŭ ŝajnigas sin malsanaj
por povi ripozi iom.
(Ripozon oni devas "perlabori"
al si, kaj cetere ĝi estas
nur por tio, ke oni kolektas
novajn fortojn por eĉ pli
grandaj laborkvantoj.)

De tempo al tempo iu mortas
aŭ freneziĝas, kaj en tiu kazo
venas novulo el "ekstere"
kaj uzas sian fortunon.
Mi mem jam de jaroj
partoprenas tion. Unue
mi trovis la laboron
monotona kaj idiota, sed nun
mi vidas, ke ĉio
havas signifon,
ke la kolegoj, kiuj preskaŭ
ne plu havas vizaĝojn,
en vero ne estas fivizaĝaj,

ke la ŝajne vakaj okuloj
povas rigardi kaj
kapablas fari sian laboron.
La laboristinoj ofte estas
eĉ pli bonaj, ili lernas rapide,
kaj kelkajn el ili mi jam fikis
en la paŭzoj.

Unue mi rigardis ilin kiel parolpupojn,
sed pli poste, kiam mi konis ilin pli bone,
klariĝis al mi, ke ili estas
tute same realaj kaj vivoplenaj
kiel mi mem.

Antaŭ kelkaj tagoj
olda laboristo
grize harara, duone blinda,
ne plu uzebla,
estis pensiuligita al "ekstere".

Paroladon! Paroladon!
ni kriis.
Estis la infero,
li diris.

Ni ĉiuj ridis,
ĉiu el la 4000 laboristoj.

Li ne perdis
sian humuron
ĝis la
fino.

LA FINO DE SEIVERS

Seivers estis unu el la plej agresivaj defendantoj ekde Jimmy Brown kaj svingis siajn koksojn kiel nudodancistino — ĝis surkornigis lin iutage Basil Skronski. Ni elportis lin el la ludkampo, sed ankaŭ du aŭ tri ripoj de Skronski estis rompitaĵ.

En la sekvanta jaro Seivers ne tro brilis, eĉ ne dum la trejnoj, li klakis la dentojn pro timo, li ne vere atakis, fuŝadis iel-tiel, ne povis teni la balon kaj gajnis eĉ ne metron; kvankam li pli frue kuris la cent metrojn dum dekdu sekundoj.

Mi estas kvardekkvin-jara, ne plu atleta, tro da biero, sed tamen la plej bona trejnisto en la profesia futbalo. Sed, kion mi eĉ ne povas flari, estas tio: ulo, kies energio perdiĝas. Mi prenis Seivers al la brusto en la vestŝanĝejo. La tuta teamo ĉe tio ĉeestis starante apude. 'Seivers,' mi diris, 'iam vi estis futbalisto. Nun vi estas jam nur malkuraĝa rato!'

'Tiel vi ne rajtas paroli al mi, Manny!' li diris.
Mi turnis min al li, li ĝuste surtiris la botojn,
kaj mi lokigis dekstran hokon sur lian mentonon.
Li falis kontraŭ sian ŝrankon. Kaj tiam li ekploris.
La plej bona ekde Brown, kaj jen li kuŝis antaŭ sia
ŝranko kun unu boto kaj ploris.

'Ek, viroj, eksteren en la sekvantan rondon!' mi diris,
antaŭ ol ni elkuris. Kaj kiam ni revenis, li estis for,
lia ŝranko estis malplena. Ni prizorgis novan
defendanton,
junulon el Illinois, li prenas la kapon inter la ŝultrojn,
la genuojn alten, la okulojn fermas kaj atakas — al li ĉio
estas egala.

Uloj kiel Seivers finas sian karieron kiel
telerpurigistoj por dolaro po horo,
kaj ion pli bonan ili efektive ne meritias.

LA TRETkaruseLO

Efektive, al la plej teruraj aferoj
apartenas kuŝi nokton post nokto
en lito kun virino,
kiu ne plu fikeblas.

Ili oldiĝas, ne plu aspektas bonaj,
komencas jam eĉ ronki, kaj perdas
sian temperamenton.

Jen vi do kuŝas en lito
kaj kelkfoje vi turnas vin
kaj tuŝas ĉe tio ŝian piedon —
dio mia, terure!
Kaj la nokto estas tie ekstere
post la kurtenoj
kaj baras vin kunaj
en via tombo.

Kaj je la sekvanta mateno, se vi ambaŭ
iras en la banĉambron, vi iras
en la koridoro unu preter la alian,

ambaŭ vi parolas ion,
ambaŭ vi diras banalajn vortojn.
Ovoj rostiĝas. Motoroj ekfunkcias.

Sed ĉe la matenmanĝa tablo
du fremduloj sidas kune,
ŝovas toaston en la buŝon
kaj verŝas tre varman kafon
en la gorĝon.

En dek milionoj da loĝejoj en Usono
estas simile —
elsuĉitaj vivantaj estaĵoj,
apogante sin, unu kontraŭ la alia,
sen iu bonŝanco.

Vi eniras en la aŭton,
veturas al la laboro,
kaj tie denove fremduloj estas;
la plej multaj same katenitaj kiel paro
unu al la alia.
Kaj en la trekaruselo sub la gilotino,
ili ankoraŭ trovas la tempon flirti kun aliaj,
pinĉas reciproke la postaĵojn, ĉeokaze ie entreprenas
foje starfikadon —
hejme ne eblus —

kaj poste denove la veturo hejmen,
la atendado de Kristnasko, de la Unua de majo,
de dimanĉo aŭ
de kio ajn.

AMO

Amon? li diris — gason.
Kisu min lastan fojon.
Kisu miajn lipojn.
Kisu mian hararon,
miajn fingrojn,
miajn okulojn, mian menson,
por ke mi povu forgesi.

Amon? li diris — gason . . .

Li havis ĉambron en la tria etaĝo,
misŝancis ĉe dekduo da virinoj,
ĉe 35 gazetoj kaj
ĉe duona dekduo da laborperadoj.
Sed tio tute ne signifas, ke li
estis nekonata geniulo.
Li malfermturnis ĉiujn gaskranojn
kaj kuŝigis sin sur la liton.

Kelkajn horojn poste
iu bruligis cigaredon al si

en la koridoro
sur la vojo al la ĉambro 309.

La sofo flugis el la fenestro.
Vando kunfalis en si mem
kiel malseka sablo.
Ruĝa eksplodoflamo pafiĝis
dudek metrojn en la alton.

La ulon en la lito tio ne dolorigis plu.
Al li estis egale.

Sed mi trovas,
ke li estis damne bona
en tiu tago.

RUĜA KAJ ORA KOLOROJ

Do
mi havas
ruĝan koloron
kaj
oran koloron
kaj multe da laboro ne estas
matene je la tria kaj kvardek:
pentri
kaj trinki
kaj kelkajn proksimajn
aĵojn
prefere lasi.
Jen venas en mian kapon,
ke mi hieraŭ notis
ion en la fabriko
kaj enpoŝigis ĝin.
Mi iras al la ŝranko,
serĉas en mia pantalonpoŝo
kaj trovas
pecon da papero,
sur kiu legeblas:

'Kontraŭ iliaj fiaj trukoj
vi bonŝancas nur kun fortuno,
kaj ĝenerale ili havas ĉiufoje
novajn trukojn je dispono.'

Tio estas tre senkuraĝiga. En la gazetoj
krome oni skribas,
ke ducent viroj en Vjetnamio
mortis por la patrio kaj
ke morgaŭ eble pluvos.

Mi havas ĉi tie mian ruĝan kaj
oran koloron,
sed kiel jam Shakespeare diris:
Estas
preskaŭ ĉiam
daŭra kirlado
en la sama merdo.

HEMOROIDOJ-BLUSO

Mi kuŝas plate sur la ventro, Hem estas morta,
Shake estas morta, la fiŝoj, kiujn mi kaptis,
manĝis kaj eligis, estas mortaj, la doktoro
ramas vitrotubon en mian postaĵon,
ĝi havas lampeton antaŭe, kaj mi suferas je
postdrinkaj kapdoloroj kaj bezonas kuracistan ateston,
kiu klarigas al onklo Sam, kial mi preterlasis mian
laborservon du tagojn, kaj la doktoro tuj trovas
la ĝustan sintenon: "Hm, tio ja vere aĉe aspektas,
tiujn ni devas verŝajne eltranĉi . . ."

"Nu jes, la blankrusoj, se mi memoras bone,
malfermtranĉis la ventron de viro, kaptis
intestopecon al si kaj najlis ĝin al arbo,
kaj la viro devis kuri ĉirkaŭ la arbon
tiel longe, ĝis liaj tripoj pendigis sin kiel
la arĝentfadenoj je kristnaska arbo . . ."

Li eltiras la vitrotubon el mia postaĵo, kune kun
peco de mi, li havas vizaĝon kiel juglando,
kaj kiam lia asistino kliniĝas super la steril-
izatoro (kaj tion ŝi faras ofte) ŝia pugo

aspektas kiel granda mola kapkuseno aŭ pastoringo kun pudorsukero, sensanga kiel blanka somernubo, kaj mi diras: "Doktoro, ankoraŭfoje alkroĉu tagon, mi sentas la doloron ĝis en la ovojn." "Klare, li diras, mi konas multajn ulojn de la poŝtoficejo, ili ĉiuj estas fajnaj kamaradoj . . ."

Hejme mi forŝraŭbas la fermilon de la botelo kaj permesas al mi la unuan grandan gluton. Pluvis dum li kuracadis min, la pluvgutoj, kiuj estis grasaj je stroncio 90, sidas en la etaj truoj de la muŝokrado kiel fruktmuŝoj, kiuj forpaŝtas niajn songojn. Mi displitas la Turf-gazeton per mia dikfingro kaj telefonas al Whitechapel: "Donu al mi du laŭplaĉe por Indiana Blood, kvin venkojn por Lady Fanfare kaj kvinan lokon por The Rage . . ."

Mi demetas la aŭskultilon kaj pensas kun kompatato al Kafka, kiun nokte la didelfoj kuris super la haŭton, la damo sur la alia flanko de la koridoro kantas ion por sia kanario, oni ŝaltis kaj malŝaltis ŝian amon kiel gasfajrilon aŭ la lumon en fekbudo, birdo, tio estas nun ŝia lasta amo . . .

Tiel iros kun ĉiu el ni, se ne io precipa okazos,

kaj oni devas ludi sur pli malgranda scenejo.
Mi pinglas la papereton de la doktoro
al la vando, al unu el miaj pli malnovaj bildoj, ŝmiras
poste iom de la unĝvento en la internon de mia
postparto
kaj enverŝas la sekvantan glason por mi.

FUĜO ANTAŬEN

Ĉe la latbarilo apud la glacikafejo
kuŝis sola tabulo, mi levis ĝin
kaj komencis fosi, la tero estis mola
kaj plena de vermoj, baldaŭ mi staris
en ĝi ĝis la koksoj, scivolemuloj
kolektiĝis kaj retroevitis pro la
argilaj buloj elĵetataj de mi, kaj
kiam la polico alvenis, mia kapo jam
malaperis en la tertruo, poŝmalgrandaj
ratoj fuĝis pro mi, mi vekis ekstim-
antajn angilojn el la vintrodormo,
mi eligis en la helan tagon pecojn
de kranioj kun oraj inkrustoj.

Kaj ili demandis min: "Kion vi serĉas
tie? Ĉu naftofonton? Trezoron? Ĉu vi
volas trafosi vin ĝis Ĉinio? Ĉu vi
eble perdis vian ŝlosilon?"

Malgrandaj knabinoj esplore rigardis
super la randon de la fosaĵo. Iliaj
glaciaĵoj gutis sur min malsupren en
la malhelon, psikiatro venis, kaj

kolegio-profesoro, filmaktorino en bikino, rusa spiono kaj franca spiono, kaj unu el la brita sekretservo, teatro-kritikisto, ekzekuciisto kaj eksa amikino de mi, kaj ĉiuj volis scii, kion mi serĉas tie. Komencis pluvi, atomsubmarŝipoj ŝanĝis la kurson, Tuesday Weld kaŝite kaŭris sub gazeto, Jean Paul Sartre maltrankvile turniĝis en la dormo kaj mia truo pleniĝis per akvo. Mi elgrimpis nigra kiel Afriko, disŝprucigis falantajn stelojn kaj tombosurskribojn, miaj poŝoj estis plenaj de tervermoj, kaj ili kondukis min en sian prizonon, ili ordonis duŝon kaj donis senkoste al mi unu el siaj plej bonaj unupersonaj ĉeloj, kaj ekstere ili eĉ nun plu staras kun afiŝoj kaj sloganoj kaj manifestacias proteste por mi, mi havas kontraktojn por televidaj intervjuoj, por libro kaj gastkolumno en la loka gazeto, mi varbu por diversspecaj produktoj, mi havas sufiĉe da mono por povi loĝi dum jaroj en la plej bonaj hoteloj. Sed tuj, kiam mi elvenos el ĉi tie, mi levos plian liberan tabulon kaj ree fosos kaj fosos kaj fosos, kaj ĉifoje mi ne haltos, ĉu pro la suno, ĉu pro la pluvo aŭ bikino. La reporteroj

plu truas min per demandoj — 'Kial vi faris tion?
Kio kaŝiĝas post tio?'

Sed ĉio, kion ili ricevas de mi kiel respondon,
estas kvieta rideto, dum mi bruligas mian cigaredon.

DORMANTA VIRINO

Estas nokte, mi sidas en la
lito kaj aŭskultas vian
ronkadon. Ni renkontiĝis
en busstacidomo kaj nun mi
admiras vian dorson, la palan haŭton
kun la lentugoj, dum la lumo metas
la nesolveblan suferon de la mondo
sur vian dormon. Viajn piedojn
mi ne povas vidi, sed mi imagas,
ke estas tre ĉarmaj piedoj.
Al kiu vi apartenas? Ĉu vi
vere ekzistas? Mi pensas pri
floroj, pri bestoj, ili ŝajnas
neatingeble bonaj al mi, tiel
klare kaj reale. Ne estas via kulpo,
ke vi estas io alia. Ĉiu estas
destinita por io. La araneo,
la kuiristo, la elefanto. Estas,
kvazaŭ ĉiu el ni estus bildo
sur vando en galerio.

Kaj nun turniĝas la pentraĵo
sur la dorson, kaj malantaŭ
la kurbigita kubuto mi vidas
duonan buŝon, okulon kaj parton
de la nazo. Ĉio alia restas
kaŝita, sed mi scias, ke vi estas
nuntempa, moderna, vivanta
artaĵo, eble ne senmorteca,
sed ni amis nin.

Ronku plu,
mi petas.

POR INO, KIUN MI KONIS

De ĉiuj ĉi feraj litoj en la paradizo
la via estis la plej frida,
kaj mi estis fumo en via spegulo,
kaj vi lavis vian hararon per "Jado",
vi estis virino kaj mi
knabo, sed ne tro juna
por via fera lito
kaj sufiĉe olda por la vino
kaj por vi.

Nun mi estas viro
sufiĉe olda por ĉio,
kaj vi,
multe pli olda,
ne plu estas tiel sensenta,
sed via ferlito
estas nun
malplena.

JA NE MONTRU VIN ĈI TIE

Jes ja, klare, mi estos hejme,
se mi ne estos ie aliloke;
ne frapu, kiam ne estas lumo
aŭ kiam vi aŭdas voĉojn; ankaŭ povas
esti, ke mi ĝuste legas Proust, se
iu ŝovas Proustojn sube tra la pordo,
aŭ oston de li, por mia legomosupo;
kaj mi povas pruntedoni nek monon, nek
mian aŭton, aŭ kio ankoraŭ post-
restas de la mono kaj la aŭto, kaj ankaŭ
telefoni vi ne rajtas ĉi tie;
la gazeton de hieraŭ vi povus ricevi de mi,
malnovan ĉemizon aŭ Bolonja-sandviĉon.
Dormi vi rajtas ĉe mi sur la sofo,
se vi ne krias nokte.
Kaj ankaŭ la paroladon mi permesas al vi,
pri vi mem, tio estas tute normala;
estas komplikaj tempoj por ĉiu el ni,
kvankam mi ne provas fondi familion
kaj ne lasas studi miajn filojn en Harvard
aŭ aĉetus porĉasan distrikton;

mi ne celas grandan karieron,
mi provas nur, ankoraŭ dum certa tempo
trabarakti min tra la vivo;
tial, se vi frapas ĉeokaze
kaj mi ne malfermas kaj
ankaŭ virino ne estas ĉi tie,
jen mi eble havas rompitan makzelon
kaj ĝuste serĉas pro iom da drato,
aŭ mi ĉasas la papiliojn sur mia tapeto;
mi opinias, se mi ne malfermos, mi simple ne
malfermos, kaj tio estas: mi ankoraŭ ne
atingis la punkton, ke mi volas murdi vin
aŭ ami aŭ eĉ nur akcepti;
tio estas, ke mi ne volas paroli,
ke mi estas okupita, freneza, ĝoja;
aŭ eble mi ĝuste alfiksis ŝnuron
je la plafono;
do: ankaŭ kiam estas lumo
kaj vi aŭskultas ion, ion tian
kiel spirojn aŭ preĝadon aŭ kantadon,
la radioaparaton aŭ
ĵetkubojn ĝuste falantajn
aŭ tajpadon — foriru,
ĉar tiam ne estas la tago, ne la nokto kaj ne la horo;
ne estas malĝentileco de iu,
kiu ne scias tion pli bone,

mi ne volas kaŭzi doloron al iu,
eĉ ne al cimo; estas nur tiel,
ke de tempo al tempo mi ekkomprenas ion,
kion mi unue devas ordigi en la kapo,
kaj viaj okuloj, se ili estas bluaj,
kaj via hararo, se vi havas iun,
aŭ viaj pensoj . . .

ili ne rajtas enveni ĉi tien,
ĝis la ŝnuro estas aŭ detranĉita aŭ
ĝis mi estos razinta min
antaŭ novaj speguloj,
ĝis la mondo
estas aŭ haltigata
aŭ eksplodigata
por ĉiam.

BUFFALO BILL

Ĉiufoje, kiam la domadministranto kaj lia karulino
plenverŝas sin per bieroj,
ŝi venas malsupren kaj frapas mian pordon
kaj mi kuniras kaj trinkas bierojn kun ili.
Ili kantas malnovajn melodiojn kaj
li drinkas kaj drinkas,
ĝis li retrofalas de la seĝo;
tiam mi ekstaras kaj remetas la seĝon,
kaj poste li denove sidas ĉe la tablo
kaj kaptas al si bierkonservujon.

Iam tiam la interparolado ĉiam direktiĝas
al Buffalo Bill, ili trovas Buffalo Billon
tre komika. Tial mi ĉiam demandas:
"Ĉu io nova pri Buffalo Bill?"

"Ho, li sidas en ĉelo denove. Ili forriglis lin.
Ili venis kaj foriris kun li."

"Kial?"

”La kutima afero. Nur, ke ĉiĉoj estis atestantino de Jehovo. Ĝi sonorilis ĉe li, jen staris kaj babiladis al li kaj li montris al ĝi sian amorilon, nu, vi ja jam scias.

Ĝi venis ĉi tien al ni kaj rakontis tion kaj mi diris al ĝi: ’Ja kion vi volas de tiu viro? Kial vi ĉe li sonorilis? Li ja tute ne faris ion kun vi!’ Sed ne, ĝi devis kuri al la polico kaj fajfi tion.

Li telefonis al mi el la aresto: ’Bone, mi faris jam denove!’ ’Kial vi propre tiel ofte faras?’ mi demandis lin. ’Kiel mi sciu?’ li diris, ’mi tute ne scias, kial mi faras tion!’ ’Estus vere pli bone, se vi ne farus,’ mi diris al li. ’Mi scias, ke estus pli bone, se mi ne farus,’ li diris.

”Nu, kiom ofte li faris do ĝis nun?”

”Ho, dio, kiel mi sciu, ok- aŭ dekfoje. Li faras tion ĉiam denove, sed li havas bonan advokaton, damne bonan advokaton.”

”Kaj al kiu vi nun ludonis lian ĉambron?”

”Ho, ni ne ludonas lian ĉambron. Ni ĉiam tenas libera lian ĉambron. Ni ŝatas lin. Ĉu mi jam parolis al vi pri la nokto, kiam li estis ebria kaj zigzagis ekstere ŝanceliĝante sur la gazono, absolute nuda, kaj aviadilo transflugis super nin, kaj li montris sur la lumojn, oni vidis nur la postajn lampetojn kaj tiajn aĵojn, kaj li montris al la lumoj kaj kriegis: 'MI ESTAS DIO! MI METIS LA LUMOJN TIEN EN LA ĈIELON!'”

”Ne, ne, pri tio vi diris nenion ĝis nun.”

”Trinku unue bieron,
tiam mi rakontos al vi.”

Mi trinkis unue la bieron.

EL PAPILIO ONI NE POVAS FARI LEONON

Li estis granda,
kaj li estas forta,
li simple estis naskita por tio,
kune kun siaj enormaj bukloj,
kiuj falis sur sian frunton.
Li havis eĉ britan akcenton.
Kaj li estis linda, se oni
ne tro longe rigardis lin.
Ĉio, kio mankis al li,
estis batalspirito
kaj temperamento,
li neniam malsatis,
li neniam estis sola,
li neniam estis io alia
ol granda muskolmaŝino
kun enormaj bukloj,
kaj ni avancigis lin supren
en la superpeza klaso
kontraŭ tradraŝaj knaboj
kun vitraj makzeloj.

Post 26 bataloj, en kiuj
li restis nevenkita,
ni sendis lin en la ringon
kontraŭ la kvinan
el la rangolisto,
nigran graskorpulon,
kiu dependis de kokaino
kaj jam dufoje estis en prizono,
unufoje pro seksperforto
kaj unufoje pro rompŝtelo.
Nia Roĉjo plaĉis
en la unua rondo.
Kompare al la graskorpulo
li havis la avantaĝon,
ke liaj brakoj estis
15 centrimetrojn pli longaj.
Li havis Junecon
kaj grandan korpoforton,
lia korpo estis perfekte trejnita.
Sed en la dua rondo
la graskorpulo venis
el la angulo kaj komencis
trafi nian knabon
el sekura distanco.
Nia bubeto fuĝis kiel knabineto,
premiĝis al la ŝnuroj

kaj kaŝis sin sub siaj brakoj.
En la tria estis la sama.
Kaj en la kvara la graskorpulo
trafis tra la protekto
lian mentonon.
Nia Roĉjo sin tuj sternis
kvazaŭ trafis lin fulmo,
li lasis elklakuli sin
kaj ekstaris nur ĉe numero 11.

Neniu el ni parolis vorton kun li
en la vestoŝanĝejo.
Li sidis sur la eĝo
de la tabloplato
kaj diris: "Mi pensas,
ke mi lernos la metion
de aktoro."
La graskorpulo
tuj post la batalo
diris al mi:
"Tiu ulo eĉ en unuaklasa bordelo
ne havus erekton."

"Iru kaj duŝu vin, Roĉjo,"
diris iu en la ĉambro.

Kiam li fortrotis por duŝi,
ni rigardis nin reciproke,
ni estis tri- aŭ kvarope.

”Nu jes, merdo,” iu diris.
Kaj ĝuste tio estis.

ENIRO LIBERA

La belulino tie
sur la ĉeftribuno
kun sia ruĝe kolorita hararo
frotis daŭre siajn mampintojn je mi
kaj parolis pri pokersalonoj
en Gardena.
Sed mi blovis la cigarofumon
sur ŝian vizaĝon
kaj rakontis al ŝi pri la
Van-Gogh-ekspozicio,
kiun mi vidis supre ĉe la monto.
Kaj kiam mi kondukis ŝin en tiu vespero
hejmen al mi,
ŝi diris,
ke tian unuaklasan ĉevalon, kian
la Grandan Ruĝan,
ŝi neniam vidis ĝis tiam —
ĝis ŝi vidis nuda min.
La diferenco estis nur en tio, ke ili
postulis kiel enirmonon
kvindek cendojn
por Van Gogh.

LETERO EL GRANDA FORO

Ŝi skribis leteron al mi
en malgranda ĉambro
proksime de la Sejno.

Ŝi skribis, ke ŝi frekventas
baletkurson. Ŝi ellitiĝas kutime,
tiel ŝi menciis, je la kvina matene,
kaj skribas poemojn
aŭ pentras,
kaj, kiam ŝi sentas
ploremon,
ŝi havas por tio
specialan benkon
malsupre ĉe la rivero.

Ŝiajn poemojn, ŝi skribis al mi,
oni eldonos aŭtune
kiel libron.

Mi ne sciis kion diri al ŝi,
sed mi skribis,

ke ŝi nepre lasu tiri
putriĝintajn dentojn al si
kaj, ke ŝi memgardu
pro francaj donĵuanoj.

Mi alfiksis ŝian foton
al la radioaparato
apud la ventolilo,
kaj ŝi moviĝis kvazaŭ vivanta.

Mi sidis kaj rigardis ŝin,
ĝis mi estis fuminta miajn
lastajn kvin aŭ ses
cigaredojn.

Poste mi ekstaris
kaj enlitiĝis.

LA VIVO DE BORODIN

La venontan fojon, kiam vi aŭdos Borodinin,
pripensu, ke propre li estis kemiisto
kaj komponis nur por malstreĉiĝi.

Lia domo estis ĉiam plena de homoj —
studentoj, artistoj, drinkuloj, kost-
ŝparuloj — kaj li simple neniam povis
diri, ke ne.

La venontan fojon, kiam vi aŭdos Borodinin,
pensu pri tio, ke lia edzino uzis liajn
notfoliojn por sterna ilin en katokorboj
aŭ por kovri acidolaktajn pelvojn.

Ŝi suferis je astmo kaj sendormeco
kaj donis mole kuiritajn ovojn al li.

Kiam li volis rampi sub litkovrilon
por fuĝi de la tumulto en la domo,
li rajtis kovri sin nur per littuko.

Krome plej ofte jam iu dormis
en lia lito.

Ili dormis en diversaj ĉambroj,
kiam ili vere dormis iam.

Ĉar kutime ĉiuj seĝoj estis okupitaj,

li dormis ofte sur ŝtuparo,
envolviĝinte en malnova ŝalo.
Ŝi diris al li, kiam li tondu la ungojn
al si. Li ne rajtis kanti, ne fajfi, ne meti
tro da citrono en la teon aŭ elpremi citronon
per kulero.

Simfonio nr-o 2, h-minora

Princo Igor

steposkizoj el Mez-Azio.

Li povis dormi nur en tiu kazo,
se li metis nigran tukon
sur la okulojn.

En la jaro 1887 li iris al balo
de la Medicina Akademio,
en bunta tradicia nacia kostumo.

Finfine li ŝajne vere foje ĝojis.

Kaj kiam li renversiĝis planken,
ĉiuj pensis,
ke li ŝercas.

La venontan fojon, kiam vi aŭdos Borodinon,
pripensu tion.

GENIA HOMO

Hodiaŭ mi konatiĝis en la trajno
kun genia knabo.

Li havis ĉirkaŭ ses jarojn
kaj sidis apud mi.

Kaj kiam la trajno veturis
laŭ la bordo,

oni vidis la maron,
kaj ni rigardis ambaŭ
el la fenestro

kaj observis ĝin.

Kaj tiam li turnis sin
al mi kaj diris:

”Ĝi ’stas ne bela.”

Jen mi rimarkis tion
la unuan fojon.

GAZONO

Mi staras ĉe la fenestro kaj
observas viron,
kiu tondas la gazonon.
La tak-takanta bruoj
ensturmas, furiozas kiel
muŝoj kaj abeloj
sur la tapeto.
Estas tiel kiel varmiga fajro,
pli bone ol steko,
kaj la gazono estas sufiĉe verda,
kaj la suno estas sufiĉe da suno,
kaj la restaĵo de mia vivo
staras ĉi tie
kaj rigardas la verdajn pecetojn
al la flankoj flugantajn —
sento, kvazaŭ la lastaj zorgoj
estus forrazataj
aŭ oni stumblus en la finon
por fari nenion plu
por ĉiam.

Subite mi komprenas
oldajn virojn en balancseĝoj,
vesperojn en grotoj en Kolorado,
etajn laŭsojn, kiuj rampas
en la okulojn de mortaj birdoj.

Li moviĝas antaŭen kaj malantaŭen
laŭ strioj kune kun la benzinmotora
gazontondilo. Ne estas malinterese.
La stratoj kuŝas sur la dorso,
ĝuas la printempon
kaj ridetas.

KONKURSO

Estas tiel,
se vi vane turniĝas sur la loko
kiel gramofono.
(ĉu vi ankoraŭ memoras pri ili?)

Vi veturas en la pli aĉan urboparton
kaj observas la knabojn en la ringo
kaj la grandajn blondinojn,
kiuj nun sidas ĉe aliaj.
Vi estas oldiĝinta kiel pugnoheroo
en filmo:
kun cigaro en la buŝo, kun bierventro,
vi havas eĉ ne cendon en poŝo,
sed aĉan konduton, kaj vi lernis nenion el ĉio ĉi.
Kaj la plej multaj boksbataloj estas malbonaj
kiel kutime.
Kaj poste
sur la parkejo,
vi sidas tie, postrigardas ilin,
bruligas la lastan cigaredon por vi,
startigas la malnovan aŭton, veturas,

jam ne tiel juna en via aŭtaĉo
sur la strato, haltas je ruĝa lucerno,
kvazaŭ tempo jam ne estus problemo,
kaj jen ili preterveturas vin:
junaj, plenigante tutan aŭtomobilon,
ridantaj.
Kaj vi postrigardas ilin,
ĝis iu post vi
premas la hupon
kaj fulmrapide komprenigas al vi,
kiom malmulte
ankoraŭ restas de via vivo.
Mizeraj plendoj, memkompato.
Via piedo tretas sur la gaspedalon,
vi atingas la junulojn,
vi preterflugas ilin,
vi kaptas la stirradon, kvazaŭ estus la lasta amo,
kaj vi aŭtokonkursas kun ili
al la plaĝo.
Vi mansvingas furioze kun via cigaro,
kun la klaktranĉilo, ridante,
vi kunprenos ilin en la oceanon,
al la lasta marniksino,
al fuko kaj ŝarkoj kaj balenoj,
al la fino de karno kaj tempo kaj hororo.
Sed tiam ili haltas,

kaj vi veturas plu,
renkonte al via oceano,
la cigaro brulvundas viajn lipojn,
tiel, kiel pli frue iam la amo.

POEMO POR DANTE

Dante, bebo, la infero
estas ĉi tie kaj nun.
Mi dezirus, ke vi povus
vidi ĝin. Dum kelke
da tempo ni havis
la potencon
eksplodigi la mondon
kaj nun ni malkovras
la eblon forlasi ĝin,
sed la plej multaj el ni
devos resti ĉi tie kaj
morti. Aŭ per la bombo
aŭ sub la mortintomontoj
aŭ per tio, kio aldone
estas surŝutata —
merdo kaj vitro kaj fulgo.
Dante, bebo, la infero
estas ĉi tie kaj nun.
Kaj la homoj ankoraŭ
rigardas rozojn, veturas
biciklon, premas kontrol-

horloĝojn, aĉetas domojn
kaj pentraĵojn, aŭtojn,
ili ankaŭ plu
kopulacios, ĉie,
kaj la pli junaj
ĉirkaŭrigardas kaj
krias pri pli bona
mondo, kiel la junularo
ĉiam faris — kaj poste
ili oldiĝis kaj
partoprenis en la
sama fekludo.

Nur, ke intertempe la
harhirtigaj krimoj el la
jarcentoj alkreskis
je tioma ŝarĝo, kiun ni
povos forigi neniam plu.
Kelkaj ankoraŭ provas tion.
Ni nomas ilin sanktuloj,
poetoj, frenezuloj, stranguloj.
Dante, bebo, ho Dante, bebo,
vi foje devus vidi nin hodiaŭ.

KRUCIFIKSO EN LA MANO DE MORTINTO

Ja tie transe, mi supozas, ili komencas,
la montoj, bluaj kiel tolaĵamelo, tie
malantaŭ la plorsalikoj ili larĝiĝas,
kvazaŭ ili volus lamini pumojn kaj
nektarinojn. Tiuj ĉi montoj — iel ili
aspektas por mi kiel olda virino kun
malbona memorkapablo kaj aĉetkorbo.
Ni estas ĉi tie en baseno. Tiel oni
ĉiukaze devas imagi tion. Ni malsupre
estas en la sablo kaj en la stratetoj; la
grundo estas stamfita plata, dragita, dividita;
kaj stringata kiel krucifikso en mano de
mortinto.

Ĉi tiu lando: aĉetita, vendita, reaĉetita
kaj denove vendita; la militoj jam de longe
pasis, la hispanoj retiriĝis, reen al sia
ridinde malgranda fingringo Hispanio.
Parcelkomercistoj, konstruaj entreprenistoj,
parcelposedantoj nun interdraŝas sin pro ĝi.
Ĉi tio estas ilia tereno, kaj mi iras sur ĝi,

mi vivas sur ĝi dum iom da tempo,
ĉi tie ĉe la rando de Holivudo, kie mi rigardas
en ĉambrojn de junaj viroj, kiuj aŭskultas
poluritajn sondiskojn, kie mi pensas pri oldaj viroj,
al kiuj muziko donas nenion plu, al kiuj oni mizerigis
ĉion, kaj la morto, mi pensas, estas kelkfoje
tiel intencita kiel suicido, kaj, se oni volas
retrovi la landon, oni iru plej prefere al la
granda centrala foirplaco kaj rigardu la oldajn
meksikaninojn, la povrecon . . .

Mi certas, vi rigardis antaŭ multaj jaroj
la samajn virinojn, iliajn kverelojn
kun la samaj japanaj vendistoj, kiuj
per lertaj langoj, rutine kaj oroflave faras brilan
negocon kun oranĝoj, pomoj, avokadoj, tomatoj,
salatkukumoj —, kaj kiel tiuj aspektas vi ja scias:
ili tiel bone aspektas, kvazaŭ oni povus
manĝi ĉiujn kaj poste fumi cigaredon
kaj forgesi en la blua nubo la aĉan mondon.
Tiam oni reiru plej prefere al la drinkejoj,
la samaj drinkejoj, ligne tegitaj, tristaj,
senkomapataj, verdaj de policistoj, kiuj inter
la tabloj trairas, rezolute rigardas kaj samtempe
timas; la biero ankoraŭ nun estas aĉa, ĝi jam
gustas je kabano kaj disfalo.

Kaj necesas ne malmulte por venki tiun guston,
kaj la povrecon kaj sin mem.

Kiam oni havas la papersakon por aĉetoj
inter la piedoj, kiuj kontente staras kun avokadoj
kaj oranĝoj kaj freŝaj fiŝoj kaj vinboteloj, kiu
tiam pensas pri la vintro en la fortreso Lauderdale?
Antaŭ 25 jaroj estis ĉi tie putino, kiu estis
blinda sur okulo, senmezure grasa, ŝi faris
malgrandajn sonoriletojn el la staniolpapero de
cigaretskatoloj. Ankaŭ la suno tiam varmigis pli bone,
kvankam tio verŝajne estas nura imago.

Kaj vi prenas vian aĉetsaketon
kaj eliras, tiam vi iras sur la strato
kaj la verda biero pendas rekte sur via ventro
kiel kurta mizera ŝalo, kaj vi turnas vin kaj
vidas nenie plu
oldajn virojn.

ALIA AKADEMIO

Kiel ili povas vivi plu? Oni vidas ilin sidi
en malnovaj domeniĝoj
kun grasaj makulitaj ĉapeloj
en dikaj vestoj,
sen hejmo.

Kun pendantaj kapoj, la brakojn sur la
genuoj, ili atendas.

Aŭ ili staras antaŭ la misio,
sepcent viroj, paciencaj kiel bovoj,
kaj atendas, ke oni enlasu ilin en la preĝejon,
kie ili dormos sidantaj
sur duraj benkoj, unu al la aliaj
apogantaj sin, ronkantaj
kaj songantaj:
viroj
sen ĉio.

En Nov-Jorko
kie fariĝas pli fride.

Ili eĉ ne sekuras kontraŭ siaj samsortanoj,
tiuj viroj ofte rampas sub la aŭtoradiatorojn,

trinkas la kontraŭfrostan likvaĵon,
varmigas sin, estas dankemaj, por kelkaj
minutoj. Tiam ili mortas.

Sed tio estas pli malnova
kulturo, kaj kulturo,
kiu superas nian.
Ĉi tie ili gratas sin
kaj atendas,
dume en la Sunset Boulevard
la hipioj kaj ĵipioj
en 50-dolarbotoj
elmontras la dikfingron.

Ekstere antaŭ la misio mi aŭdis,
kion iu diris el ili al sia apudulo:
"John Wayne ricevis ĝin."

"Kion li ricevis?" diris la alia
kaj ĵetis restaĵon de sia membrulumita
cigaredo sur la straton.

Tion mi trovis
vere impresa.

ĝin= la "Academy Award", la Oskaron.

TUMULTO

La kaŭzo por la tumulto estis, ke ni ĉiam ricevis fabojn kiel manĝaĉon.
Unu el la gardistoj kaptis nigran junulon, kiu ĵetis sian teleron sur la plankon, kaj iu premis butonon kaj subite ĉiuj interdraŝis sin; kiel fulmo mi vangofrapis mian "plej bonan amikon" post liajn "antenojn".
Iu verŝis torenton da kafo sur mian vizaĝon (kial ne, trinkebla ĝi ja ne estis)
Kaj, kiam mi alvenis en la prizonkorto, la kugloj jam siblis kaj ĉiu fripono ŝajne havis tranĉilon, nur ne mi.
Resti al mi nur preĝi kaj kuri, sed mi ne havis rilaton al Dio, kaj mi ankaŭ jam estis tro grasa pro la pokerludoj kun mia kamarado en la ĉelo.
Kaj tiam eksonis la voĉo de la direktoro tra la laŭtparoliloj, kaj pli poste mi aŭdis, ke la kuiristo

eluzis la pelmelon por rabi de maristo
la virgecon;
mia razosapo malaperis, kaj skatolo da
cigaretoj kaj eldono de NEW YORKER,
krome oni pafmortigis tri virojn.
Ses viroj ricevis tranĉilpikojn,
35 viroj venis en la karceron.
Oni nuligis ĉiujn privilegiojn.
La fermistoj estis tiel flamiĝeme nervozaj
kiel librotenistoj en Los Anĝeleso.
La prizona radiofono ne plu ludis,
regis tombece kvieto.
Vizitantoj ne rajtis enveni,
nur la poŝtaĵo alvenis plu,
kaj je la sekva tago mi ricevis
leteron el St. Louis:
'Kara Charles, mi kompatas vin, ke vi
devas esti en prizono, sed vi ja ne
rajtas rompi la leĝon.'
La letero odoris je parfumo, platpremita
dianto enestis, aludoj pri la libero, pri
kisoj kaj delikataj kalsonoj,
pri ridado kaj biero.

Kaj por la vespermanĝo
ili denove pelis nin egalpaŝajn
malsupren al la faboj.

LA GRANDULO KUN LA SABRO

Atentu: mi iris al frizisto, estis bela vetero, ĉio bonegis, ĝis ili draŝis tiun klabon sur mian kapon . . . mi volis diri, mi sidis tie kaj atendis mian vicon kaj prenis fotogazeton — la kutima: inoj kun elpendantaj mamoj ktp., kaj tiam mi turnis la paĝon, kaj jen enestis kelkaj fotoj de orientuloj ie sub la libera ĉielo, kaj jen staris tiu ĉi granda fektipo kun la sabro — sub la foton ili skribis, ke li tranĉbatas tre lerte, kun multe da forto, kaj la foto montris lin ĝuste levanta la sabron, kaj oni vidis orientulon, li surgenuis tie kun fermitaj okuloj, poste — ZIP! — kaj li surgenuis plu, sed nun jam sen kapo, kaj oni vidis la nukon ekzakte trahakitan, eĉ sango ne elŝprucis, tiel fulmrapide la disigo okazis, kaj tiam sekvis pliaj fotoj de senkapigoj, kaj poste foto, kie ĉiuj ĉi kapoj kuŝis sur gazono, sen korpoj, la suno surradiis kaj la kapoj preskaŭ aspektis ankoraŭ vivantaj, kvazaŭ ili ankoraŭ ne akceptus la morton — kaj tiam la frizisto diris:

'La sekvanta!'

Mi iris al la seĝo kaj mia kapo ankoraŭ surestis.

Kaj lia kapo diris al mia kapo:

'Kiel vi do deziras ĝin?' Kaj mia diris: 'Nu, iel meze . . .'

La frizisto ŝajne estis tute afabla kaj prudenta homo.

Mi ja intencis demandi lin pri tiuj kapoj, sed mi diris al mi, ke tio eble ŝokus lin, aŭ eble eĉ kondukus je tre stultaj pensoj, aŭ li simple dirus ion, kio ne helpus nin. Sekve mi diris nenion.

Mi aŭskultis lin, dum li frizis mian hararon, kaj li komencis paroli pri sia bebo, kaj mi provis koncentriĝi pri lia bebo. Kion li diris, ŝajne estis tre normala kaj logika, kaj malgraŭ tio mi devis pensi pri tiuj kapoj.

Fininte la frizadon, li turnis min, por ke mi povu rigardi la spegulon. Mia kapo ankoraŭ surestis.

'Tre bone,' mi diris al li, kaj mi ekstaris, pagis kaj donis grandan krommonon.

Mi eliris kaj virino, kiu surhavis sian kapon, preteriris.
Kaj la preterveturantoj en la aŭtoj same surhavis
siajn kapojn.

Mi estus devinta koncentriĝi pri la mamoj, mi pensis,
tio estas multe pli bona, ĉiuj ĉi elpendantaj objektoj,
aŭ la grandaj "truoj", la magiaj suberbelaj gamboj,

SEKSO

estas ja tamen grandioza afero, sed la tago estis fuŝita.
En ĉiu kazo mi devos dormi nokton,
por povi liberiĝi de la kapoj.

Esti homo
estas komplika afero: okazas tiom multe . . .

Mi vidis mian kapon en montrofenestro,
mi vidis mian spegulbildon,
kaj mia kapo havis cigaredon antaŭe,
mia kapo aspektis laca kaj morna,
ĝi ne ridetis kun sia nova frizo.

Tiam ĝi malaperis,
ĉar mi iris plu,
preter domoj plenaj de mebloj kaj katoj kaj
hundoj kaj homoj, kiuj, kiel mi,
ankoraŭfoje havis fortunon,

kaj mi forĵetis la cigaredon,
vidis bruli ĝin sur la asfalto,
ruĝan kaj blankan, kun fajna fumkolono,
kaj la suno brilis,
kaj tio estis agrabla.

MIA AMIKO VILHELMO

Mia amiko Vilhelmo
estas feliĉa homo, li ne povas
imagi suferi iam,
li ankoraŭ havas la unuan laboron,
la unuan edzinon,
kaj li havas aŭton,
kiun li povas veturi sen riparo
50 000 mejlojn.

Li dancas kiel cigno
kaj havas la plej belajn
kaj senesprimajn okulojn
okcidente de El Paso.

Lia ĝardeno estas paradizo,
liaj gladofaldoj estas tranĉile akraj.
Lia manpremo fortikas.

La homoj amas lin.

Kiam mia amiko Vilhelmo iam mortos,
tiukaze certe ne pro frenezo
aŭ kancero. Li rekte pasos
preter la diablo
en la ĉielon.

Vi povas vidi lin hodiaŭ vespere
en la amika rondo, kiel li rikanas
super sia Martini, beata
kaj ravita, dum iu alia ulo
fikas en la banĉambro
lian edzinon.

KIE BRULAS, ĜENTLEMANOJ?

La servoj estis aĉaj,
kaj la hotelbubo ĉiufoje en la falsa
momento alvenis kun mantukoj.
Ebrie, kiel mi estis, mi finfine draŝis
pugnon sur lian kranion.
La knabeto falis
kiel folio en oktobro,
tute sata;
kaj kiam la polico suprenvenis,
mi jam havis la sofon antaŭ la pordo,
riglis per ĉeno
kaj lasis ludi la Duan frazon el la Unua simfonio
de Brahms kaj havis la manon duone en la postaĵo
de ino, kiu estis sufiĉe olda por esti mia avino;
kaj ili enbatis la pordon,
forŝovis la sofon,
la fikdamo kriĉis, mi vangofrapis ŝin,
turnis min kaj demandis:
Kie brulas, ĝentlemanoj?
Kaj tia juna ulo, kiu neniam razis sin
ĝis tiu tago, draŝis al mi klabon sur la kapon,

kaj je la sekva mateno mi kuŝis en la malsanula sekcio
de l' prizonaĉo,

katenite je mia lito.

Varmegis,

la ŝvito gutis tra la blanka

sensenca toltuko.

Ili metis multajn idiotajn demandojn al mi;

kaj mi sciis, ke mi venos tro malfrue al la laboro,

kio ege cerbumigis min.

DENOVE TIA KRITIKANTO

”Jes ja,” li diris, ”mi scias, kiel vi faras tion
rilate al viaj poemoj: Mi ŝiris ŝian
kalsoneton malsupren kaj ramis per ununura puŝo
la kacon ĝis supren en la cerbon.”

”Ha, ha, ha,” mi diris.

”Jajaja,” li diris, ”mi scias kiel tio
iras pri viaj poemoj: ”Lia vizaĝo ne plaĉis
al mi, kaj tial mi larĝbatis ĝin per botelo
je kaĉo, mi malsuprenŝiris lian ĉemizon
kaj viŝis per ĝi la plankon.”

”Ha, ha, ha,” mi diris.

”Jes ja,” li diris, mi scias tute ekzakte
kiel vi faras: Mi . . .”

”Nu?” mi demandis.

”Nu jes. Vi ja scias, kion mi volas diri.”

Li ekstaris kaj foriris. Mi leviĝis
kaj ĵetis liajn bierkonservujojn
en la rubobarelon.

BABILAĈULO

La junulo stamfas trotante per siaj
kotaj piedoj sur mian animon,
parolas pri koncertoj, virtuozoj, direktistoj,
pri malpli konataj romanoj de Dostojevski,
li rakontas pri tio, kiel li foje instruis kelnerinon,
avancitan melkistinon, kiu ne sciis, ke en francan
salaton oni devas enmeti tion kaj tion; li
elsputas prijuĝojn pri la belaj artoj,
ĝis mi hatas la belajn artojn
kaj vidas jam nur unu akcepteblan solvon:
reiri al la plej proksima trinkejo, reen al
la vetkurejo kaj observi la ĉevalojn,
reen al la aĵoj, kiuj kuras per si mem,
sen tiu bombasta elsputado de vortoj, sen
tiu senfina galimatio, sen tiu eta buŝo,
kiu babilaĉas kaj babilaĉas;
junulo, ankoraŭ infano, malsana pro tiom da arto,
li akroĉiĝas la arton kiel je antaŭtuko de
patrino, kaj mi demandas min, kiom da dekmiloj
en la lando estas tiel kiel li,
en pluvemaj noktoj,

en sunplenaj matenoj,
en vesperoj, en kiuj oni ŝatus trankvilon,
en koncerthaloj,
en kafejoj,
en poetaranĝoj,
ĉi tiuj fuŝuloj kun sia babilaĉo kaj babilado.

Estas tiel, kvazaŭ iu porko
eniras en liton kun bona virino,
kiun poste neniu volas havi plu.

LA VIOLONISTO

Li sidis sur la tribuno tute supre
ĉe la flanko,
kie ili batalas post la lasta vojkurbiĝo
sur la rekta vojdistanco
pri la pozicioj.

Li estis malgranda viro
kun rozkolora haŭto, kalva, dika,
pli aĝa ol sesdek jarojn.
Li ludis violonon,
li ludis klasikan muzikon
sur sia violono, kaj
la ĉevalmaniuloj ignoris lin.

BANK AGENT venkis en la unua vetkuro
kaj li ludis sur sia violono.
CAN FLY venkis en la tria vetkuro, kaj
li ludis plu sur sia violono.

Mi foriris por alporti kafon,
kaj kiam mi revenis, li ankoraŭ ludis,

kaj li ankoraŭ ludis,
kiam BOOMERANG en la kvara estis venkinta.

Neniu stopis lin,
neniu demandis lin, kion li faras tie,
neniu aplaŭdis.

Post la venko de PAWEE en la kvina
li ludis plu. La tonoj
falas super la randon de la tribuno
en la venton kaj la sunon.

STARS AND STRIPES venkis en la sesa
kaj li ludis plu.
STAUNCH HOPE trapuŝiĝis
en la interna flanko kaj decidis
la sepan por si, kaj la violonisto
svingis la arkon, kaj kiam
LUCKY MIKE, privetita per kvar je kvin
en la oka venkis, li ankoraŭ tiam
faris muzikon.

Tiam venkis DUMPTY'S GODDESS
en la lasta vetkuro, ili ekis
retiriĝi sur la longan vojon
al la aŭtoj, venkitaj, je plia fojo

bankrotaj, kaj la violonisto
postsendis al ili siajn melodiojn.
Mi sidis kaj aŭskultis lin.
Ni nun estis tute solaj tie supre,
kaj kiam li estis fininta la ludadon,
mi aplaŭdis.
Li ekstaris, alrigardis min
kaj kliniĝis riverence al mi.
Tiam li metis sian violonon en la keston,
rektiĝis kaj malsupreniris la ŝtuparon.

Mi ankoraŭ atendis kelkajn minutojn,
tiam ankaŭ mi ekstaris kaj lante
iris sur la longa vojo al mia aŭto.
La vespero estis komenconta.

MORTA CIGNO

Cignoj mortas
ankaŭ printempe
kaj tiu tie naĝis
morta sur la flanko
je dimanĉo
drivis kun la fluo
en cirklo
kaj mi iris
al la rotondo, kaj super mi
cirklis dioj en batal-
veturiloj, hundoj,
virinoj
kaj la morto
hastis
kiel muso
en mian kolon
kaj mi aŭdis alveni ilin kun
la piknikkorboj,
kun la ridado
kaj mi rigardis
la cignon

kaj mi sentis min kulpa,
kvazaŭ la morto estus io,
por kio oni devas honti
kaj en mia stulteco
mi foriris kaj
lasis al ili mian
mirinde belan
cignon.

LA FLORAMANTO

En la Valkirio-montoj
inter stilzirantaj pavoj
mi malkovris floron,
kiu estis tiel granda kiel
mia kapo.

Kiam mi kliniĝis
por flari ĝin,
mi perdis orellobon,
pecon de mia nazo,
okulon
kaj duonan skatolon
da cigaredoj.

Mi revenis
en la sekva tago
kaj volis
forhaki
la malbenitan aĵon,
sed mi trovis ĝin
tiel bela, ke mi
murdis pavon
anstataŭ ĝi.

LIBERIGU LOKON POR LA STRATBUBOJ!

La buboj moviĝas supren,
la buboj grimpas
je telgrafaj fostoj alten,
la bojleroj gargaras hispane,
la buboj grimpas
je telegrafaj fostoj alten —

Pro tio batalis Karlo la Granda,
pro tio ili ŝiris la faŝiston Duĉe
el la aŭto,
detiris la felon super
liajn orelojn kaj pendigis lin
kun la piedoj supren —

La buboj grimpas
je la griza fosto supren,
ili estas tri- aŭ kvarope;
ni ĵus ekloĝis
ĉi tie,
la bildoj ankoraŭ

ne estas elpakitaj,
ne la leteroj en Anglio
el Chicago kaj Cheyenne
kaj Nova-Orleano.
Sed la biero staras sur la tablo,
kaj apud ĝi kvin oranĝoj
kaj kvar piroj, la vivo ĉi tie do
ekas ne tro malbone,
se oni lasas flanke
la 15 dolarojn,
kiujn iu enkasigis,
antaŭ ol li konektis la gason;
la buboj nun estas supre
kaj saltas sur la blue verdajn
garaĝajn tegmentojn.
Mi staras nuda
post la kurteno,
fumas cigaredon
kaj estas nekredeble impresata,
kvazaŭ mi vidus danci
tie ekstere
la Virgulinon Marian;
kaj tra la fenestro al nordo
mi povas vidi du virojn,
kiuj donas manĝon al 45 kolomboj,
kaj la kolomboj

palpe paŝas kaj pikas cirkle,
ĉiam 8 aŭ 10 da ili,
kvazaŭ je nevideblaj
ŝnuroj.
Estas la tria
posttagmeze,
kaj la cigaredo bone gustas.

Pro tio batalis Cicero,
Jake La Motte kaj
Vaclav Niĵinski;
Sed jam dum du semajnoj
Mi ne plu glutas
miajn vitamintablojdojn
kaj krome iu alpropriigis
nian gitaron.
La buboj zigzage kuras
sur la blue verdaj tegmentoj,
ennorde la kolomboj
suprenflirtas,
ĉio tiele sanktas,
ke oni preskaŭ emus malesperiĝi
kaj mi blovas senvorte
la bluan fumon for de mi.
Tiam aperas virino
en ruĝa mantelo,

videble instruistino,
kiu havas ĉi tie la potencvorton
kaj ne volas lasi la liberan lokon
al la buboj en la suno —

Hej! VI!
Malsupren de tie!
TUJ!

Mirinda vidaĵo:
Kiel cervoj ili fuĝas
antaŭ la ĉasisto.

Pro tio batalis Agrippina,
eĉ Mithridates,
eĉ Vilhelmo Hazlitt.

Kaj restas nun
nur tio al mi:
elpaki.

VAKERO DE LA APOKALIPSO

Morti en la botoj
dum oni skribas lastan
poemon, ne estas
tiel glorplena
kiel rajdi
alte sur ĉevalo
laŭ la Broadway
kun stango da dinamito
inter la dentoj,
kaj eĉ la tuto de la planedoj
trovitaj kaj prinomitaj de la homoj
ne estas multe pli edifaj,
kaj la ĉevalo estis
grize blanka, la viro nomiĝis
Sanchez aŭ Kandinsky, la temperaturo
estis 25 gradoj enombre,
kaj la buboj postkuris lin
kaj kriis: 'Ek, ek,
ni estas sataj ĝisgorĝe,
blovu nin ĉielen!'

LA BLANKULAJ VERKISTOJ

La blankulaj verkistoj frapas kutime
jam frue matene, frapas kaj sonorilas
sen interrompo, kvankam ankoraŭ ĉiuj
ĵaluzioj estas antaŭ la fenestroj.
Kun naŭzosento mi fine ellitiĝas
kaj diras al mi: Tia obstino
devas signifi ion bonan,
eble premion
aŭ virinon . . .
"Sufiĉe, sufiĉe!" mi vokas
kaj ĉirkaŭrigardas pro io, per kio
mi povus kovri mian malbelan nudan korpon.
De tempo al tempo mi devas unue subigi vomosenton,
poste gargari, sed de la gargaroj mi des pli
vomemas. Mi tial tuj tute lasas tion
kaj iras al la pordo:
"Saluton?"
"Ĉu vi estas Bukowski?"
"Jes ja, envenu."
Ni sidas kaj rigardas nin.
Li, tre vitala kaj juna,

vestita laŭ la plej nova modo,
kun amaso da silko, en ĉiuj koloroj,
kun vizaĝo, kiu memoras neĝomustelon.

”Ĉu vi ne rememoras pri mi?”

”NE.”

”Mi jam foje estis ĉi tie. Vi ne diris
multon. Miaj poemoj ne plaĉis al vi.”

”Ekzistas sufiĉe da kialoj
por trovi poemojn malbonaj.”

”Provu foje tiujn.”

Li enmanigis ilin al mi.

Ili estas pli plataj ol la papero,
sur kiu ili estas tajpitaj. En ili moviĝis
absolute nenio, totala kalmo. Ĝis tiu momento
mi neniam legis ion tiel magran.

”Ah,” mi diris, ”a-hm”.

”Ĉu tio signifas, ke ili NE plaĉas al vi?”

”En ili troviĝas nenio rimarkinda, ili estas
kiel pispoto, el kiu la piso forvaporis.”

Li prenis la tekstojn al si,
ekstaris kaj marŝis tien kaj reen. ”Atentu,
Bukowski, mi povas surhokigi kelkajn flirtulinojn
el Malibu por vi. Flirtulinojn tiajn, kiajn vi
ankoraŭ neniam vidis.”

Poste li forkuris tra la pordo.

Liaj flirtulinoj el Malibu estis
kiel liaj poemoj:
Mi akceptis ilin neniam.

INTERVJUOJ

Junaj knaboj de la UNDERGROUND-gazetoj
kaj de pli malgrandaj gazetoj
venas nun pli ofte kaj pli ofte al mi
kaj intencas intervjui min. Ili havas
longan hararon, ĉiuj estas sveltaj
kaj venas kun sonbendoj kaj amaso
da biero.

La plejmulto el ili sukcese restas
ĉi tie kelkajn horojn
kaj trinkas kun mi ĝis ebrio.

Kiam ĝuste ĉeestas iu el miaj amikinoj,
mi transdonas la vorton al ŝi.
Ek do, mi diras,
diru la veron pri mi.

Kaj tiam ŝi diras ion,
kion ŜI opinias la vero.
Kutime ili raportas pri mi en tiu senco,
ke mi estas idioto, kio efektive pravas.
Poste oni demandas min:

Kial vi ne skribis dum dek jaroj?

Mi ne povas diri.

Kial oni neniam metis vin en la armeon?

Pro tegmentodifekto.

Ĉu vi regas la germanan?

Ne.

Kiuj estas viaj plej ŝatataj aŭtoroj?

Mi ne scias.

La intervjuojn mi vidas malofte. Unu el tiuj knaboj skribis al mi, ke mia amikino kisis lin, dum mi estis en la tualetto.

Jen fortuno vin gardis,
mi reskribis.

Kaj cetere: forgesu tiun
bovomerdon, kiun mi diris pri Dos Passos,

aŭ ĉu estis Mailer?
Estas tre varme hodiaŭ vespere,
la duona najbararo ebrias.
Kaj la alia duono estas morta.

Se mi al iu, rilate la verkadon,
rajtus doni konsilon, jen tiun:
Rezignu pri tio.
Mi nun liverigos rostitan koketon al mi.
Buk.

POR FRIPONOJ, MONAĤINOJ, OFICISTOJ KAJ VI . . .

Ni havas ĉion, kaj ni havas nenion,
kaj kelkaj viroj faras ĝin en la preĝejo,
kaj kelkaj faras ĝin per tio,
ke ili disŝiras papiliojn en la mezo,
kaj kelkaj faras ĝin en Palm Springs
kun blondulinoj, kiuj havas Cadillac-animojn.
Cadillac-oj kaj papilioj,
nenio kaj ĉio,
dum la vizaĝo ŝrumpas
ĝis la lasta fibro
en kelo en Corpus Christi.
Estas io por friponoj, monaĥinoj,
oficistoj kaj vi . . .
io je la oka matene,
io en biblioteko,
io en la rivero.
Ĉio kaj nenio.
En la buĉfabriko ĝi alvenas
je hoko laŭ la plafono,
vi ŝiras malsupren ĝin,

unu,
du,
tri.

Kaj tiam vi havas sur via nuko
mortan viandon en la valoro
de ducent dolaroj,
ĝiajn ostojn sur viaj ostoj —
ion vi havas, kaj nenion vi havas.
Ĉiam estas sufiĉe frue por morti,
kaj ĉiam tro malfrue. La bovosango,
ŝaumante ŝprucante en la blanke
kahelitan trogon, diras nenion al vi,
kaj ankaŭ la tombofosistoj, kiuj pasigas
la tempon je la kvina per kafotrinkado
kaj pokero, ĝis la frosto degelas de
la herbotigoj, ne havas ion por diri
al vi.

Ni havas ĉion kaj ni havas nenion.
Vitroduraj, eĝaj tagoj kun la neeltenebla
fetoro de riverŝlimo, pli aĉa ol merdo;
Ŝaktabulaj tagoj kun ĝojomankaj movoj kaj
kontraŭmovoj kun tiel malmulte da senco en ĉio,
ke venko estas same tiel seninteresa kiel la malo;
tagoj lantaj kiel azenoj, kiuj en ardanta varmego
trabaraktas sin lacigite kaj grumble tra strato,

kie frenezulo sidas kaj atendas inter ruĝgorĝuloj kaj birdreĝoj, griza kaj elsuĉita kiel muŝo. Ankaŭ bonaj tagoj kun virino kaj kriado, kun pugnobataloj en stratetoj, kun voluptinoj, kiuj volvas ĝemante siajn dikajn gambojn ĉirkaŭ viajn koksojn; tagoj, en kiuj en la taŭrarenado ekbrilas reklamŝildoj kiel diamantoj kaj kvazaŭ krias: 'Patrino Kapreo!'; tagoj, en kiuj kreskas violoj el la tero kaj diras al vi: 'Forgesu la mortajn armeojn kaj la pasintajn amatinojn, kiuj ellogis de vi vian monon. Tagoj, kiam infanoj diras gajajn kaj ekscelentajn vortojn, kiel sovaĝuloj, kiuj volas sendi informon per siaj korpoj al vi, tiom longe, kiom ili ankoraŭ estas sufiĉe vivantaj kaj viglaj por senti ion kaj por impresi nin per io kaj por petoli, sen iu penso pri malpermesoj kaj salajroj en koverta kaj idealoj kaj posedo kaj etcerbaj konceptoj. Tagoj, en kiuj vi povas plori en verda ĉambro de mateno ĝis vespero post fermita pordo; tagoj, kiam vi povas ridi pri la bakisto, ĉar li havas tiel longajn gambojn; tagoj, kiam vi alĝapas nur vandon . . .

Kaj nenion kaj nenion. La tagoj de la ĉefoj; malkuraĝaj figuroj kun buŝfeto kaj grandaj piedoj; viroj, kiuj aspektas kiel ranoj, kiel hienoj,

kaj kiuj iras tiel, kvazaŭ neniam ekzistis ritmo,
viroj, kiuj trovas tion inteligenta dungi kaj elĵeti
virojn kaj fari profitojn;
viroj, kiuj posedas multekostajn edzinojn kiel
60 agrojn da tero truigita de borstangoj, edzinojn,
kiujn ili montras kiel ĉe parado aŭ forĉasas de
malpli fortaj;
viroj kiuj povas murdi vin, ĉar ili estas frenezaj
kaj havas la leĝon sur sia flanko,
viroj, starantaj antaŭ fenestroj larĝaj dek metrojn,
kaj tamen ne vidas ion,
viroj, kiuj per luksaj jaĥtoj velas ĉirkaŭ la
mondon, sen larĝigi sian horizonton eĉ nur
je milimetro;
viroj kiel limakoj, kiel angiloj, viroj kiel vermoj
en lardo kaj eĉ ne tiel impresaj . . .

Kaj nenion. Vi ricevas vian lastan salajron en
haveno, en fabriko, en sanatorio, en hangaro,
en spektakla foirejo, aŭ en frizosalono, aŭ
por iu alia laboro, kiun vi neniam volis havi.
Vi pagas per impostŝarĝoj, per malsanoj kaj
humiliĝoj, per rompita brako kaj truoj en la kapo,
la tuta plenigaĵo elvenas, tiel, kiel ĉe malnova
kuseno.

Ni havas ĉion kaj ni havas nenion.
Kelkaj dum certa tempo faras ĝin sufiĉe bone,
poste ili rezignas batali. La sukceso detruas ilin,
aŭ la naŭzo, la aĝo, nebona nutrado, inko en
la okuloj aŭ infanoj en kolegio, nova auto,
rompita spino pro skiado en Svisio, nova edzino,
radikala ŝanĝo en la firmo, aŭ simple normala
foruziĝo kaj disfalo. La viro, kiu ankoraŭ
hieraŭ tramaraŝis la tutan distancon aŭ
tradrinkis tri tagojn kaj noktojn en la Segodenta Montaro, estas jam nur io sub kovrilo aŭ kruco aŭ ŝtono, aŭ la ofero de oportuna iluzio, armita per biblio, per golfvalizeto aŭ teko. Kiel rapide ili fariĝas nuloj, ĉiuj ĉi viroj,
de kiuj vi neniam atendis tion . . .

Tagoj kiel ĉi tiu. Kiel via hodiaŭa tago.
Eble la pluvo frapas la fenestron kaj volas traveni al vi. Kion vi vidas hodiaŭ? Kio ĝi estas? Kie vi estas? La plej bonaj tagoj venas foje tuj je la komenco, foje en la mezo kaj foje nur en la fino. La pecigitaj parceloj tie ekstere ne estas malbonaj, bildkartoj de preĝejoj en Eŭropo aŭ homoj en vaksfigura kabineto, enfrostigitaj en sia tuta sterileco. Terure, sed ne malbone.

Pensu pri la kanonoj en la parko, pri matenmanĝo kun toasto kaj kafo, sufiĉe varmega, por ke vi rimarku, ke vi havas ankoraŭ langon. Rigardu la tri geraniojn antaŭ la fenestro, kiuj penas aspekti ruĝaj aŭ rozkoloraj aŭ kiel geranioj. Ne estas mirakle, ke virinoj fojefoje ploras, ne estas mirakle, ke muloj de tempo al tempo ne emas suprengrimpi la monton. Ĉu vi estas en hotelĉambro de Detroit kaj serĉas cigaredon? Nur havi ankoraŭfoje bonan tagon, almenaŭ aludeton de ĝi.

Flegistinoj elvenas post sia servo el la transa konstruaĵo kaj estas sataj ĝisgorĝe, ok flegistinoj kun diversaj nomoj kaj loĝejoj, ili iras trans la gazanon, kelkaj por gazeto aŭ kakao, kelkaj deziras varman duŝon, kelkaj viron, kelkaj apenaŭ povas pensi plu pri io. Da ĉio sufiĉe kaj ne sufiĉe. Lacaj pilgrimantoj inter arkadoj, oranĝoj, stratkanaletoj, filikoj, antikorpoj, malplenaj Kleenex-skatoloj.

Fojefoje, se la suno volas plezurigi nin, ŝvebas facilaodoro de urnoj en la aero kaj la ladeca bruo de malnovaj batalaviadiloj, kaj kiam vi eniras la domon kaj frotas fingron sur fenestrobreto, vi trovas polvon, eble eĉ teron. Kaj se vi rigardas

el la fenestro, tie estas la tago, kaj se vi estas
maljuniĝinta, vi staras kaj elrigardas, vi suĉas
iom per la lango: Ah, ah . . .
ne, ne . . . eble . . .

Kelkaj aspektas ĉe tio tute naturaj,
kelkaj obscenaj. Estas ĉie la samo.

PALMFOLIOJ EN PLUVO

Ĝuste noktomeze,
silvestre de la jaro
1973 en Los Anĝeleso,
komencis pluvi sur la
palmfoliojn antaŭ
mia fenestro, ekis la
hupado, la krakado de la
piroteknikaĵoj,
estis infera bruego.

Mi estis enlitiĝinta
jam je la naŭa vespere,
forŝaltis la lumon
kaj tiris la kovrilon
super min . . .
Ilia petolado, ilia
gajeco, ilia kriado,
iliaj paperĉapeloj,
iliaj aŭtoj, iliaj virinoj,
iliaj amatorecaj ĝisebriaj
drinkadoj . . .

En la silvestronokto
kaptas min ĉiam
horora sento. La vivo,
mi pensas, ja ne estas
deŝirkalendaro.

Nun la hupado
ĉesiĝis. Neniu
artfajraĵoj plu,
neniu tondrado. Post kvin
minutoj ĉio finiĝis.
Ĉion, kion mi audas,
estas la pluvado sur la
palmfoliojn, kaj mi diras
al mi: Mi neniam komprenas
la homojn, sed mi sukcesis
vivi kun ili.

INTERPAROLADO MATENE JE LA KVARA

Matene je la kvara malfermiĝas
pordo, iu proksimiĝas sur nudaj
piedoj sur la koridoro, tiam frapas
ĉe mia pordo, mi formetas la bieron
kaj malfermas.

”Nu, mi estu damnita,” ŝi diras,
— ĉu vi eble neniam dormas, hm?”

Ŝi envenas, la hararon en papilotoj,
en silka matenrobo, sur kiu malgrandaj
leporoj kaj birdoj petolas.

Ŝi kunportis markan viskion.
Mi ne lasas nomi min avarulo
kaj aldonas du glasojn.
Ŝi diras, ke ŝia viro estas en Florida,
ke ŝia fratino sendas monon kaj vestojn,
kaj ke ŝi serĉas nun jam
32 tagojn laboron.

Mi rakontas al ŝi, ke mi estas
agenteo por ŝokeo kaj skribas krome
ĵazaranĝojn kaj amkantojn,
kaj post kelkaj glasoj ŝi ne plu
penas tiri la matenrobon super la
femurojn, kiu ĉiam denove apertiĝas.

La gamboj ja ne estas malbelaj, por diri
la veron, estas eĉ tre belaj gamboj kaj
baldaŭ mi estas okupata kisi
kapon plena de papilotoj, kaj la
leporetoj palpebrumas al mi, kaj Florida
estas tre malproksima, kaj ŝi diras, ke
ja ne estas, kvazaŭ ni estus fremduloj,
ke ni ja jam vidis nin reciproke ĉeokaze
en la domkoridoro, kaj poste ne restas multo
por diri.

RECESIO

Virinoj kun sunfrapo
kaj sen viroj
je lundo en
Santa Monica. La
viroj ĉiuj laboraĉas
aŭ estas en prizono,
kelkaj en sanigejo. Knabino
en skafandro
el nigra gumo
naĝas eksteren kaj
atendas je ondo.
Domoj glitas de la
rifo kaj mal-
aperas en la maro. La
koktelejoj estas malplenaj, la
omarrestoracioj estas
malplenaj, ni havas
recesion, oni diras,
la bonaj tempo pasis.
Oni ne plu povas distingi
senlaboriston de artisto, ili

ĉiuj aspektas same,
kaj ankaŭ la virinoj
ĉiuj same aspektas, nur
eĉ iom pli malesperiĝintaj. Ni
haltas antaŭ Hippie-budo supre
en la Topanga kanjono, ni eniras,
atendas la kelnerinojn, ni
atendas kaj atendas . . .

En la tuta regiono, de
la kanjono ĝis la plaĝo, oni
estas nervoza kaj sentas sin
senutila, kaj ĉi tie ili havas
ŝildon je la pordo:

”Ĉambroj liberaj. Kelnerinoj
serĉataj.” La kamenligno

ne brulas, la maro
estas kota, la montetoj
elsekiĝis, la temploj
ne havas sonorilon,
la amo ne liton.

Virinoj kun sunfrapo
kaj sen viroj.

Sola velboato.

Ĉia vivo
dronis.

462-0614

Mi ricevas nun multajn
telefonvokojn. Ili ĉiuj
estas samaj. 'Ĉu vi estas
Charles Bukowski? Tiu,
kiu skribas ĉiujn ĉi
tekstojn?'
'Jes,' mi diras.
Ili diras al mi, ke ili
komprenas miajn tekstojn.
Kaj kelkaj mem verkas
aŭ intencas verki.
Ili havas tedajn
terurajn laborojn
kaj telefone vokas min,
ĉar ili ne plu eltenas ĝin
en tiu vespero en sia loĝejo,
en sia ĉambro,
en siaj kvar vandoj —
ili volas paroli
al iu.
Kaj ili ne volas kompreni,

ke mi ne povas helpi al ili,
ke mi ne scias la liberigajn
sorĉvortojn. Ili ne povas kompreni,
ke mi nun ofte falas sur la genuojn
kaj prenas la manojn sur
mian ventron kaj ĝemas:
"Dio mia, ne jam denove!"
Ili ne povas kompreni,
ke la senanimaj homoj,
la soleco,
la strato,
la vandoj,
ankaŭ por mi
estas la samaj.
Kaj se mi finas la telefonvokon,
ili pensas, ke mi
prisilentis mian sekreton.
Mi ne skribas, ĉar
mi scias ion pli bone.
Kiam la telefono vokas,
ankaŭ mi volonte
aŭdus vortojn, kiuj faras
pli facilaj
kelkajn aferojn.

Tial mia voknumero
enestas en la
telefonlibro.

* * *

* *

*

PRI LA AŬTORO

Charles Bukowski, naskita la 16-an de aŭgusto 1920 en Andernach/Rejno. Elmigro de la familio al Usono, kiam Bukowski havis du jarojn. Li plenkreskis en Los Anĝeleso; poste en multaj diversaj laboroj kiel benzinvendisto, buĉisto, havenlaboristo, leterportisto ktp., komencis verki, kiam li estis 35-jara, oni eldonis ĉirkaŭ 30 poemkolektojn, prozon kaj eseojn de li.

Kelkaj verkoj:

”Notoj de randulo” (1970)

”La fuĝsekura paradizo” (1973)

”Poemojn, kiujn iu skribis, antaŭ ol li saltis el fenestro de oka etaĝo” (1974)

”La viro kun la ledovalizo” romano (1974)

”Kaputa en Holivudo — kaj aliaj rakontoj de la ĉiutaga frenezo” (1976)

”Faktoto”, romano (1977)

”Western Avenue” (1979)

”La amvivo de hieno” (1980)

”La plej terura ankoraŭ venos aŭ preskaŭ juneco”
romano (1983)

”Poemoj el la suda fino de l’ sofo” (1984)

”Ne kun sesdek, mia kara” (1986)

www.omnibus.se/inko

ISBN 91-7303-203-4